

takovou žalobou uplatniti jen námitky, pokud spočívají na skutečnostech nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu. O takovou žalobu však nejde v souzeném případě, jelikož pohledávka vymáhající věřitelky nezanikla vyhlášením konkursu na její jmění a nepozbyla práva vésti exekuci pro svou pohledávku; jelikož pak nejde ani o žalobu ve smyslu § 36 ex. ř., není zákonného důvodu podle § 42 ex. ř. k odložení exekuce, rovněž trestní oznámení není důvodem odkladu exekuce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Exekuční soud není sice oprávněn zkoumati důvodnost žaloby, o kterou povinná strana podle § 42 čís. 5 ex. ř. opírá návrh na odložení exekuce (srovnej rozhodnutí čís. 1795 sb. n. s.), avšak jest jeho povinností zkoumati, zda jde vůbec o takovou žalobu, jejíž podání je důvodem k odložení exekuce podle § 42 ex. ř. Jest přisvědčiti rekursnímu soudu, že žaloba toho obsahu, jak povinná strana tvrdila, není žádnou takovou žalobou. Neboť nestačí jen formální označení žaloby jako žaloby oposiční a připojení žalobního žádání domáhajícího se nepřipustnosti exekuce, nýbrž musí i skutkový obsah žaloby odpovídati žalobnímu žádání, jinak by to vedlo k obcházení § 42 ex. ř. a k neodůvodněnému protahování exekučního řízení. Oposiční žaloba podle § 35 ex. ř. vyžaduje tvrzení, že skutečností nastavší po vydání exekučního titulu byl vymáhaný nárok zrušen nebo zastaven. Povinná strana však dle vlastního udání v žalobě ani se neopírala proti nároku, nýbrž popírala jen, že vymáhající věřitel jest oprávněn exekuci dále vésti, upadnuv do konkursu. Netvrdila tedy ani, že nastala právní posloupnost na straně vymáhajícího věřitele (§ 9 ex. ř.), neboť i po vyhlášení konkursu zůstává úpadce nadále oprávněným, jen nakládání se jměním jest mu odňato (§ 3 k. ř.) a správci podstaty přísluší podle § 121 čís. 1 k. ř. jen postavení vymáhajícího věřitele. Nejde proto ani o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř.

Čís. 12442.

Došlo-li před válkou ke vnucené dražbě nemovitosti, při níž výměnek a služebnost bytu byly převzaty tehdejším vydražitelem se započtením na nejvyšší podání, trvala tato břemena dále a trvají po čas života oprávněného. Došlo-li nyní opět ke dražbě zatížené nemovitosti, při níž bylo podle dražebních podmínek právoplatně schválených služebnosti, výměnky a jiná věcná břemena převzítí jen se započtením na nejvyšší podání, nebylo závady, aby pro výměnek a služebnost bytu nebyl utvořen v novém řízení nový uhrazovací kapitál, odpovídající změnám poměrům.

(Rozh. ze dne 11. března 1933, R I 183/33.)

Při vnucené dražbě nemovitostí roku 1910 byly výměnek a služebnost bytu převzaty tehdejším vydražitelem se započtením na nejvyšší podání. Podle dražebních podmínek v novém dražebním řízení roku

1932 měly býti služebnosti, výměnky a jiná věcná břemena převzata se započtením na nejvyšší podání. Rozvrhuje nejvyšší podání v této nové exekuční dražbě přikázal soud první stolice výměnkářce Marii D-ové pod pol. 6 k hotovému zaplacení na zadržovaných dávkách výměnkových celkem 637 Kč 40 h a pod pol. 7 na její výměnek a služebnost bytu celkem 40.000 Kč, a to částkou 36.458 Kč 18 h z první dílčí podstaty (vl. č. 23) a částkou 471 Kč 82 h z druhé podstaty (vl. č. 141), dále částkou 3.070 Kč z uhrazovacího kapitálu na týž výměnek a služebnost bytu ve věci exekuční T 287/10 již složeného s tím, že tento kapitál uložen bude na vinkulovaný složní list u Okresní hospodářské záložny a že vydražitel vložek čís. 23 a 141 a jeho právní nástupce budou bráti úroky z tohoto uhrazovacího kapitálu a výměnkářce dle odst. IV. postupní smlouvy ze dne 5. prosince 1900 vybývati výměnek pokud se týče platiti rentu za byt podle odst. I. smlouvy ze dne 1. října 1913. Rekursní soud nevyhověl rekursu vymáhajícího věřitele. Důvody: Bylo-li podle dražebních podmínek právoplatně schválených stanoveno, že služebnosti, výměnky a jiná věcná břemena mají býti převzata jen se započtením na nejvyšší podání, platí to i o výměnku a o služebnosti bytu Marie D-ové, kterážto věcná břemena dražebním řízením provedeným pod E 287/10 nezanikla, naopak trvala a trvají za života Marie D-ové nadále a proto také v pozemkové knize nadále zůstala zapsána. V tomto směru podle dražebních podmínek nestala se v novém řízení dražebním žádná změna, takže vymáhající věřitelka i ostatní účastníci mlčky souhlasili s tím, by utvořen byl v novém řízení podle zákona (§§ 226 a 227 ex. ř.) nový uhrazovací kapitál, arcit' novým změněným poměrům valutárním odpovídající, neboť táž nemovitost byla roku 1910 vydražena za 8.130 K, kdežto v novém řízení dražebním roku 1932 za 144.000 Kč. Je proto spravedlivé a odpovídá i nynějším poměrům, by také hodnota výměnku byla přiměřeně zvýšena, neboť v řízení E 287/10 výměnek a služebnost bytu oceněny na 1983 K 40 h a 300 K, kteréž hodnotě nyní odpovídá ocenění výměnku a služebnosti bytu celkem na 40.000 Kč. Názor stěžovatelů, že schválením dražebních podmínek nebyl dán souhlas k utvoření nového uhrazovacího kapitálu za služebnosti a výměnky již zaniklé, pro které již uhrazovací kapitál ve věci E 287/10 byl utvořen, není správný, neboť výměnek Marie D-ové (současně i její služebnost bytu pokud se týče renta za ni poskytovaná) nezanikl, ana Marie D-ová ještě žije a výměnek i služebnost bytu dosud vymazány nejsou a býti nemohou. Teprve úmrtím Marie D-ové mohlo by dojíti k jejich zániku, čímž teprve uhrazovací kapitál byl by uvolněn pro věřitele na prázdno vyšlé. Proto také nesprávný je názor stížnosti, že na tato věcná břemena nemělo býti nic dále přikázáno ani na zadržené dávky výměnkové a že Marie D-ová uložením uhrazovacího kapitálu ve věci E 287/10 byla jednou pro vždy již odbyta a že kromě úroků z tohoto kapitálu nemá jiného nároku. Tento stav souhlasí i se stavem pozemkové knihy, kde výměnek i služebnost bytu Marie D-ové dosud jsou zapsány, a nelze tedy tvrditi, že by jinak byla porušena důvěra v knihy pozemkové jako knihy veřejné, která byla směrodatnou při poskytování dalšího úvěru věřiteli následkem utvoření nového značného kapitálu uhrazovacího. Na tom nic nemění ani okolnost poznamenaná v pozemkové knize, že uhrazovací ka-

pitál z nejvyššího podání přikázáný bude po svém uvolnění přikázán na úhradu pohledávek na prázdno vyšlých, ani okolnost, že nastala změna při služebnosti bydlení pro Marii D-ovou váznoucí dle odst. I.—IV. smlouvy ze dne 1. října 1913. Utvoření nového kapitálu uhražovacího bylo ostatně nutné již i s ohledem na nového vydražitele, jemuž se za vybývání dosud trvajících výměnku (a služebnosti bytu) dostává přiměřené úhrady ve způsobu vyšších úroků z vyššího kapitálu uhražovacího po dobu, pokud tato břemena za života Marie D-ové budou trvati. Věřitelům na prázdno vyšlým neděje se při tom újma z toho důvodu, že jejich nárok na přikázání obnosů potřebných k utvoření nového uhražovacího kapitálu zůstává zachován, pokud úmrtím Marie D-ové se pro ně neuvolní uhražovací kapitál.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent ani se nesnaží brojiti proti tomu, že se po názoru rekursního soudu věřitelům zatím na prázdno vyšlým neděje újma, nýbrž míní, že ohrožen je vydražitel, protože prý se mu ukládá větší břemeno než jak stanoveno bylo dražebními podmínkami a zákonem, a že zřízení uhražovacího kapitálu je také proto nepřípustné, že prý vydražitelé v žádné z obou exekučních věcí výměnek nebo služebnost bytu Marie D-ové nepřevzali, nýbrž že tato byla odkázána na úhradu z nejvyššího podání a na místo jejího výměnku a služebnosti že nastoupil uhražovací kapitál, jak bylo v pozemkové knize vyznačeno; že Marie D-ová byla odkázána jen na uhražovací kapitál ve věci E 287/10 a že tedy neměl býti v nové dražbě E 1595/31 zřizován nový uhražovací kapitál; nelze prý tvrditi, že v tomto řízení účastníci dali k tomu svůj souhlas, protože prý při rozvrhu podali odpor. Všecky tyto vývody stěžovatelky jsou liché a byly správně vyvráceny již nižšími soudy. Již v řízení E 287/10 převzal tehdejší vydražitel Josef Š. výměnek Marie D-ové se započtením na nejvyšší podání, jak plyne z dražebních podmínek. Protože pak výměnek v oné věci došel plné úhrady v rozvrhové podstatě, zůstalo právo Marie D-ové nedotčeno, nebylo také vymazáno, uhražovací kapitál a jeho osud neměl významu pro její nároky z tohoto práva, nýbrž úroky byly náhradou jenom vydražiteli za to, co výměnkářce in natura dále plnil na její nároky z výměnku a služebnosti a to tak dlouho, pokud své závazky plnil. Je proto zcela liché, má-li dovolací stěžovatelka za to, že Marie D-ová byla odkázána na uhražovací kapitál a že by se snad byla měla uspokojiti jenom jeho úroky. Výměnek a služebnost trvaly nedotčeny a bylo k nim přihlížeti také v nové dražbě. Také tu předcházelo právo Marie D-ové dalším knihovním věřitelům, vůči nim musilo tedy zůstatí dražbou nedotčeno. Jiná byla otázka, jak bylo s vydražitelem. Pro jeho nároky i práva rozhodné byly dražební podmínky. V nich pak bylo právoplatně — bez jakéhokoli odporu se strany účastníků — stanoveno, že bez započtení do nejvyššího podání nepřebírá žádných služebností, výměnků nebo věcných břemen, nýbrž že tyto přebírá jenom pokud naleznou úhradu v rozdělované podstatě. O výměnku a služebnosti Marie D-ové nebylo tam nic výslovně řečeno. Vydražitel směl se tedy spolehnouti na dražební podmínky,

kteře byly lex contractus a podle toho mohl se také řídit, činně nejvyšší podání. Kdyby bylo bývalo v dražebních podmínkách, že převezme výměnek a služebnost Marie D-ové za úroky ze starého uhražovacího kapitálu, byl by se podle toho zařídil a bylo by se to projevilo ve výši jeho podání. Správně poznamenává rekursní soud, že to byly zájmy vydražitelovy, jež se zřetelem k obsahu dražebních podmínek nutně vyžadovaly zřízení nového kapitálu, který by odpovídal nynějším poměrům a nynější hodnotě převzatého plnění a není tedy, jak míní rekurentka, tímto opatřením poškozen, nehledě k tomu, že by v tom případě bylo bývalo jeho věcí, by si stěžoval, což však se nestalo. Zda účastníci dali k tomuto opatření nebo k takovému výkladu dražebních podmínek souhlas, je zcela nerozhodné, když dražební podmínky vešly v moc práva a byly základem dražby.

Čís. 12443.

I úmluva nerozvedených, nýbrž jen fakticky spolu nežijících manželů o výchově a výživě dětí podléhá schválení opatrovnického soudu.

(Rozh. ze dne 16. března 1933, R I 102/33.)

Nerozvedená, avšak odloučeně žijící manželka žádala na soudě, by byla schválena úmluva mezi ní a jejím manželem o výchově a o péči nezletilých dětí, vzešlých z jejich manželství. Soud první stolice žádost zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: První soud zamítl žádost hlavně z toho důvodu, že dosud nenastal důvod k opatrovnictví. I rekursní soud sdílí tento názor, neboť jde o nezletilce pocházející z manželství dosud nerozvedeného a nerozloučeného, jakž vyplývá z předloženého notářského spisu, který má též ujednání dosud nerozvedených manželů o výchově a o výživě manželských dětí pro případ rozvodu. Činnost opatrovnického soudu počíná teprve, když nastává potřeba chrániti zájmy nezletilců, což by bylo teprve po soudně provedeném rozvodu. V souzeném případě jde o dohodu dosud nerozvedených třebaže fakticky spolu nežijících manželů. Nenastala tudíž nutnost k zahájení činnosti opatrovnického soudu, ježto se nerozvedení manželé bez schválení opatrovnického soudu mohou dohodnouti o výchově a výživě svých manželských dětí. Jen v tom případě by mohl a musel podle § 142 obč. zák. opatrovnický soud zakročiti, kdyby se třeba ještě nerozvedení, ale fakticky spolu nežijící manželé o výchově a výživě svých manželských dětí neshodli. To však v souzeném případě není a právem proto první soud žádosti nevyhověl.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o žádosti věcně rozhodl.

Důvody:

Podáním ze dne 24. srpna 1932 žádá Anna G-ová za soudní schválení úmluvy mezi ní a mezi jejím manželem Theodorem G-em o vý-